

Poemes

849.915 MAR

Antoni Marí

Col·lecció Poesia de Paper

98

Aquests poemes, erimenys,
m'ins per a m'Enn, amb
l'afecte del seu amic

Poemes

Antoni Marí

Universitat de les
Illes Balears

Servei de Biblioteca i
Documentació
Edifici Ramon Llull

Palma, 2000

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5110039779

© del text: l'autor, 2000

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 2000

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

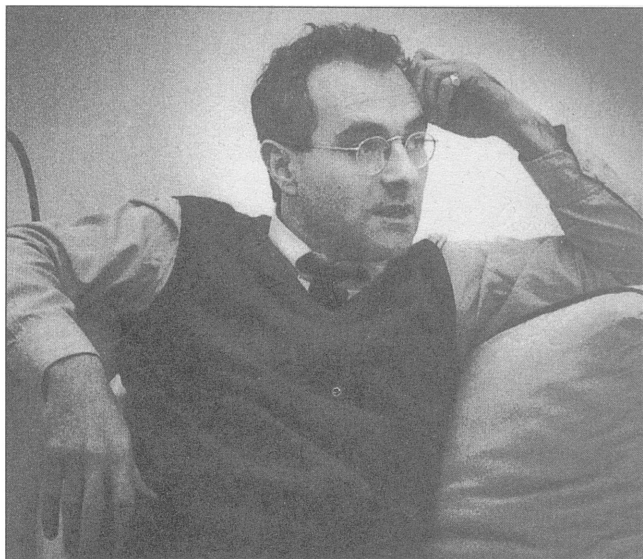
Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

ISBN: 84-7632-554-1

DL: PM/327-2000

Antoni Marí (Eivissa, 1944) és catedràtic de teoria de l'art a la Facultat d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. La seva obra poètica està composta pels següents títols: «Variacions sobre un tema romàntic» (en col·laboració amb Francesc Parcerisas, *Els Marges*, 13, Barcelona, Curial, 1978); *El preludi* (Barcelona, Edicions dels Quaderns Crema, 1979), *Un viatge d'hivern* (Barcelona, Edicions 62, 1989) i *El desert*, Barcelona, Edicions 62, 1997).

Com a narrador ha publicat *El vas de plata* (Barcelona, Edicions 62, 1991), Premi de la Crítica Serra d'Or i Premi Ciutat de Barcelona, i *El camí de Vincennes*, Barcelona, Edicions 62, 1995), Premi de la Crítica Serra d'Or i Premi Prudenci Bertrana.

Al terreny de l'assaig és autor de *El entusiasmo y la quietud. Antología del Romanticismo alemán* (Barcelona, Tusquets, 1979, 2ª edició ampliada en 1998), *L'home de geni* (Barcelona, Edicions 62, 1984, 1997^{2a}),

Premi de la Crítica Serra d'Or, *La voluntat expressiva* (Barcelona, Edicions de la Magrana, 1988) Premi Nacional de Literatura de la Generalitat de Catalunya, i *Formes de l'individualisme*, València, Editorial 3 i 4, 1994), Premi de la Crítica Serra d'Or.

III

Al vell jardí de quan jo era infant reposo

i els camins i les llums em són fidels.

Els conec l'antiga traça,

— l'amable font que brolla al meu costat—,

i sento que els meus membres encara resisteixen

i es confonen en imatge de vehemència i pau.

A les alteroses branques de l'arbre s'han fixat

els lleus filaments del núvol. Deturats

entre el teixit dels tanys i de la fulla,

entre l'ocell torbat en el seu somni i l'oblit.

Dolça és la nit i clara com un somni.

Silents els indrets han recordat els vells afanys

entre aquest llibre sempre obert dels astres i les coses.

Sempre obert, emperò sovint reclòs

entre la pols i els arbres que són signes,

en l'extensió del mar i les contrades,

en l'espai on dormen els estels.

Vindrà la llum i esdevindrà no res la filagarsa

i els colors del matí tenyiran tots els cossos,

i entre la llum sorollosa del migdia

l'ocell oblidarà els indrets i la bessa,

on tingué el rar somni d'una nit.

És ara, emperò, fosc,

i ombrívol es ret el meu recer boscà.

Enfosquit en una nit remota, en una nit més vella

que la nit del sol i de les ombres.

Una nit on només l'aparença puc pensar:
fonda, pandèmica i celeste, total
embull de fosca.

La nit, filla del Caos i del Buit. Germana
i esposa de l'Ereb, mare de l'Èter.
La nit, devota fosca del lladre i dels amants.

Que clou,

sota la capa bruna,
tots els signes de la llum:
tancats els lloms, la nit entre els caracters,
els fulls recòndits,
finestres fosques sobre el mar,
confusos en el garbuix de l'obaga i la tenebra.

Ara,

aquesta olor i la llum,
i les xifres desvetllades del poeta,
sul paterno giardino scintillanti,
ofereixen, justament, l'omís espai de confluència.
Fusió dels mots, dels vents que passen,
horitzó de veus resseguint la carena,
la cadència del mar, el terbolí de l'aire,
els moviments del vent, el cos traspasant l'aire,
esfilegant-se tots els sons en el centre inaudit.
El ritme dels ocells com si la pàgina girés.
La veu dormant al llibre que desperta els hostes muts,
— murs com de marbre defallint —
que desvetlla dels amants la paraula perfecta,
el somris més profund, la mirada més clara.

Les veus,

que fan llum de l'espill, i miracle
dels somnis.

I la terra, la porta, els mobles del jardí,
les sabates i el llibre. I el cos cansat dins l'heura.
La veu que ha dit les coses mostrant el seu secret,
són les coses mateixes que neixen de l'oblit,
que desvetllen el seu cos a la mirada atenta,
— la remor de l'esguard, els llampecs de la veu,
com si l'esguard i el so impliquessin la substància—
i ens mostren, lliurement, sa reclosa presència.
L'entitat implacable de la font vacil·lant.

V

He obert els ulls, i tu, ànima meva,
solitària en la nit, penetres
el cor obscur del remotíssim llac.
Lleu. Suaument.
Com penetra el cos el vast llençol del mar,
i com l'humà s'endinsa
a la balma humida de l'amor.
Fóra per mi, dolcíssim, el teu cant,
més que l'oblit i la son.

La matinada
s'endinsa, intensa, en el jardí.
Guiada per l'única veu possible, veritable,
de l'amor.
La veu que emmiralla un cos en altre cos,
i el desig de l'un en la intenció de l'altre,
i l'ardència del mot en el de la carícia.
Així lliures el cant a l'oculta presència,
es conjura l'esment més profund de la nit.
Tot és u. Tot
la mateixa cosa, penses.
Només és l'aparença canviant.
La nit és la mateixa i ho és també
l'instant somort on reneix l'esment dels noms,
l'esment de la paraula i de la llum.
L'esment d'un vell aire suspès entre les aigües.
És sols un lleu instant.

Un buit en el passeig.
La claror vacil·lant dels fanals al migdia,
la impotència de la llum davant la claredat.
És només l'aparença canviant, dius. El moviment
del cos i de les aigües.
L'aigua dels porxos,
i l'aigua del riu Neckar davallant.
No importa l'indret en el què tu reposis,
tant se val la nit i el jorn i la mirada fosca.
Perquè més enllà del soroll i el curs dels astres,
de la successió de llum i de tenebra;
més enllà de la veu submergida en els llibres,
i de les veus malversades i l'oblit,
resta l'espai immòbil, el silenci.
El perfecte aveniment del so i del desig
en el sol i únic gest possible de l'amant.

VI

Posseïa el cor la distància innombrable.

L'amplària de l'abraç rodejava la mar.
Els fragments dispersats, els estels, s'avenien
en el punt més profund de la conformitat.
S'estenia el seu pit més amunt de l'altura
i els seus ulls contenien els colors de la llum.
I l'amor, indolent, eixamplava els dominis
a l'altar fecund del reconeixement.
Una veu alterosa
en un cant cisellava
la darrera pertinença.
La profunda saviesa d'haver vist la quietud,
— escomesa impossible en un món deturat—.
D'haver vist com el cel revenia a la terra,
i la terra a la terra freqüentava la mar.
D'haver vist com la mar penetrava el seu predi,
—aquell indret reclòs que la nit feu tremir,
possessió fugissera arrelada en els somnis—
i el seu predi premia en ses rels a l'humit.
I l'humit emergia sobre el cel estrellat.
I a la plàcida nit,
aquell foc dels estels, a la terra tornava,
s'esmunyia pel blau de la mar i del cel,
pels carrers de ciutat i pels boscos.
Als erms ignots i als conreus feinejats.
I ell hi era.

En el centre precís, confluent,
de la roca, de l'astre, del vímet i el bedoll,
de la xarxa espargida arreu del paviment.
Romania inert i expectant entre els astres.
Feia esment del seu lloc,
de l'espai que cobrien el seu cos i els seus membres,
la distància del cos envers la solitud,
envers l'espai immòbil que cenyia el seu pols.
Romania inert i expectant entre els arbres:
retenia els seus membres, no passés el moment,
no passés altre cop, com solia passar-li,
la distància i el temps,
el record de la mort.
El record del total cenyiment dels estels
a la fulla guarnida per indicis eterns.
El record del record i el record de l'espera.
El record de la sempre eternal confusió
on les coses creuaven el límit del seu cos.
Allí, en el centre precís de la unió elemental,
la ment era un cimbori, el ventre
un corredor,
les mans eren dos absis, els peus
escalafons.
La pesantor del cos, el cansament dels membres,
s'esvaniren en l'heura, en l'ampla fosquedat,
i la ment s'endinsava.
Els bastiments del món ho eren dels seus membres,
també ho eren dels arbres, les cases i els palaus,

i de l'ordre dels mots,
la paraula perfecta,
i del so dels estels,
també dels instruments.
Desitjava retenir la visió del present,
d'un present confluent de passats i pervindres,
retenia els seus membres, no passés el moment,
la visió de l'instant que venia de l'ombra,
i a l'ombra s'endinsava com llebre dintre el prat.

(De *El preludi*)

III

Tan lentament i dramàtica la vida

se li enduia el curt alè que li restava,
que aquell fràgil esment d'arrel tan delicada
s'esquinçava,
com s'esquinça el mirall, el llamp i la jornada.

De la primera llum, del jorn més pà·lid,
a la fondària de l'infern
una fosca voluntat l'arrossegava.
Un ànim toix, un cor maldestre,
semblava que l'allunyés del lloc que l'ençegava
—d'aquell instant emmirallat del somni—
i l'endinsés cap al centre reclòs del pensament.

Era ara només una petita ombra.
I ombres veia només
aquell que abans havia vist els cossos.
Aquell que abans gaudia tot prodigi,
que fruïa de l'esment, dels mots i de la parla,
travessava les aigües del torrent de l'Oblit,
i, com el sol,
vers el Ponent ombrívol davallava.

Aquell que havia vist la serenor dels vespres,
l'esclat arravatat de jorn i de migdia,
i al moviment dels astres s'arranjava,

ara es sumia en el corrent d'aquella discordança;
i arrabassat de tot
en una dissonància sens fi es confonia.

Un respirar més llarg,
un ale sostingut, el posseïa.
I com el mar,
com l'anar i el venir de l'ona
i l'esperança,
redreçava el seu destí, però es perdia
entre un confí obscur i una difusa estança.

No cap record de si l'acompanyava,
ni cap idea li feia companyia.
No cap esment, ni cap saber el conduïa:
el seu si es malmetia en un mirall espès.
I tot. El seu nom, el seu cos
i el color dels seus ulls,
una fosca i constant alteració esdevenia;
la densa, orba i buida presència de la mort.

V

Densa, i en tot el seu dolor tan pura,
i tan lleu en la pàl·lida matèria del seu cos,
aquesta llum,

la tenaç presència del seu curs,
penetra les obscures fondàries de l'infern.
Davalla les escales, les profundes,
les que imiten les aigües
que cauen cap avall.

I en el descens,
els topants s'espesseixen i les ombres
prenen cos en la buidor curulla de l'espant.
S'allunya la celística, s'entenebreix
el cel. Són vidre fosc els boscos,
i un erm de pedra el mar.

La llum lleugera com el zèfir
es desfà en la besllum
que es perd per l'alenada negra de la nit.
Res no hi ha de perceptible; només
un so molt tènue, una cadència lleu,
com el so fosc de l'òliba nocturna
s'estén per les parets massisses del barranc.

Qui, si no hi ha ni llum ni astre que sostingui,
em guiarà per aquest intricat dèdal de fosca?
Qui em mostrarà el meu rostre,
si cap veu no pot ja dir el meu nom?

Només l'obscuritat, secreta i enemiga,
i aquest sol que, roent, davalla davant meu,
poden saber la recança del meu cos i conèixer
aquella fosquíssima memòria
que, com la llum, s'esvaneix en la foscor.

Record de mi com emportat per l'ona,
com oblidat en un son de remota singlada,
com caigut en un sot sense fons ni confí,
i suspès entre el mar i l'aire i la matèria.
Sense cap concordança amb l'ordre dels estels
que altre temps temperaren el ritme del meu cor,
la successió dels dies, la lluita dels amants,
el flux de les marees i els canvis de la llum.
Qui sóc aquí? Sóc només ombra espessa?
Cristall arborescent?
Ombra silent dins la nit sense terme?
Ombra que el record mateix de mi reconstrueix?
Ombra sóc? Nomes ombres puc veure?
No puc, com abans, veure el cor
de les coses? Veure el cos dansarí
de la forma adormida? El romandre callat
del temps i de les roques?

Ombra sóc i només ombres puc veure. Només
la humitat del cor d'aquestes ombres,
la boira dels seus ulls, la desesma
tan lenta dels seus gests. I aquest

esvanir-se fosc que entenebreix l'esguard.
Ombres vanes poblades d'enyorança
que van caient pel precipici mut.
Negres ocells alafeixucs i bornis,
coberts de dol, de solitud i oblit,
que m'estrenyen amb les ales l'esperit
i fuig tot pensament, com fuig la vida.

X

I aquella mort que em prometeres, on és?

On, l'abraçada furtiva? L'aspra
collita dels teus somnis? I la imatge
que prodigares, folla, als meus sentits?
Aquesta fraudulenta esquerdada en el meu frónt,
folgança dels estels, festi dels capvespres;
quina desfeta pels vaixells que s'atansen a la vora
dels dofins perquè els guiïn a bon port
i que no es perdin.

Sols fou aparença, delit, el teu designi.
Confusió, l'esquella que em mostrares.
I el ressò del teu nom, engany,
per l'ombra estreta dels meus ulls. Àncora,
per l'expectant i estesa mar.

I ara, què són la mort i el somni? El traç
del viatger per sobre l'aigua? La blava mar
que, lentament, s'esmuny enllà,
cap a un destí de silenci?
Aquesta veu que enruna el bastiment
dels mots, la raó del saber,
el secret de la humana saviesa,
és la veu de la mort, el soroll de l'oblit?,
el record que el traspàs, assolit,
ha deixat en la ment del que és mort?

XII

Els meus jardins, que blancs. Que gèlides

les cambres. Que morta està la vida
arreu al meu voltant Cristall de neu les sales,
i és com de gel l'alè dels cortesans.
Que curtes les jornades, que foscos
els topants. Que llarga la tenèbra dels dies
hivernals. Els meus amics on són?
On són les belles dames? Els músics i els infants?

No pot mudar l'hivern, la voluntat del príncep?
No pot la seva ànsia dissoldre la gelor?
Les meves mans són mortes. Gebrats
tinc tots els dits. No puc prendre la ploma,
ni fer sonar el flautí. No puc amb la viola
els vents asserenar, ni fondre la gelada
amb l'arc del violí.

No puc llegir els llibres amb llum septentrional:
la meva ment es gela, talment, com el palau.
Estic morint tot sol enmig de la gebrada
i cap estel pot sostenir el meu plany.

(De *Un viatge d'hivern*)

II

Jo no creia que pogués tornar.

No creia que pogués tornar mai més
a veure aquests camps, on la solitud
i l'abandonament governen,
ni aquests petits pujols que cauen
cap al mar, ni aquest aire quiet,
que sembla detenir-ho tot,
ara que tots són al llit, i dormen.

No creia que pogués tornar
a veure aquesta llum que dóna cos
a l'ombra, i a la claror, atordiment.
I creia que no tornaria a saber
que la quietud que ens allibera
i el silenci que ens nodreix
no són la quietud ni el silenci de la mort,
ni el lloc de la recança,
ni la por de qui se sap sol
enmig de l'estranyesa del món.

No creia que pogués tornar
a sentir que tot és u i que tota cosa certa
es mostra en el que és
si un hi és a prop i res no l'acompanya.
No creia que pogués tornar
a restar quiet, envoltat

per la foscor i l'ombra d'aquest núvol
que tot ho entenebreix i ens enlluerna.
Ni creia que podria tornar en aquest desert
que l'ànima ha creat a imatge nostra.

No creia que pogués tornar mai més,
ni que fos jo, tan sols, aquell
que altre cop, aquí,
tornava.

IV

Que és el que em porta aquí, altra vegada?

Reviure el temps somort, on res no passa?
Tan sols deixar la ment que vagui, sola,
i s'aturi on un jorn va arrecerar-se,
i trobar-la altre cop entre les runes?

Veig l'aigua dels rierols que passa
cap als horts i corre i s'esllavissa
i humiteja les arrels dels tarongers
i s'estanca entre l'alfals i els llessamins,
i davalla corrent els esglaons
que van cap a l'estany,
i els peixos daurats
ens freguen els dits
i ens piquen i ens mosseguen
els peus i això
ens fa riure i esclafir.

Tot el que era jardí és un desert.
El que era fèrtil és eixut,
i l'abundor és, ara, tot mancaça.
L'estany i els solcs es neguen
amb la set, els albercocs
i les prunes pengen, cremades pel sol,
de les branques que es corben pel pes dels anys
i per l'abandonament

que fa cruixir els arbres i les mates.
I, tanmateix, el cristall fresc
de la tarda ennobleix els contorns
i dóna a l'indret un posat d'oblit i de recança
que no ens entristeix, ans
ens fa sentir que som uns altres
i que res no pot destorbar ni el recolliment,
ni l'abstracció,
ni la descurança de la ment.

VII

Arran dels murs,

els animals dormen pels racons de casa nostra.
Les fruites penjen dels arbres, glaçades,
com cristalls o llàgrimes o velles antracites,
i els arbres, vora el camí sorrenc,
sotgen el no-res, perdent-se entre les dunes.

Coberts de pols, els camins
han quedat negats pel bosc, tancats
per les bardisses i els fonolls,
i les passes cobertes pels munts de sorra
que el vent mou d'un lloc a l'altre del desert.

Arrelats entre els fems, els tubèrculs creixen
i s'enlairen i fan caure les cases i tomben els murs.
Trenquen les pedres.
L'aigua, embassada des de tant temps
sota dels porxos, cobreix els morts, ressecs per les secades.

Les arborescències de la sal es gronxen entre el vent,
la sorra tapa les flors cremades,
i el sol, pel vent desert, enfosqueix les palmeres.

X

Per la voluntat de saber

el que estava cisellat per la certa;
per allò que vas veure al teu reclus soliu,
una tarda d'estiu,
quan volies protegir-te del món,
de la inclemència del temps i de la boira;
pel moviment que el vent
va dibuixar al teu enteniment
i per allò que la vista va copsar
de l'aparent romandre de la forma.
Per la fosca voluntat de coneixença
que et va empènyer cap enllà,
cap a la ciència, la que hauria de mostrar-te
la fràgil aparença
de les coses,
el perfil del no-res, la fruita de l'oblit
i l'absència de tot.

Vas travessar l'hivern del sentit,
vas arribar als límits de la pensa,
als indrets on reposa el no-res
i esperes, ara, als topants de la ment,
retrobar el món de tu mateix
i el secret que guarda la resposta.

Tot ho va voler saber l'enteniment,
com si acomplint la seva prometença
arribés on la tenebra i l'ordre
de la idea es configuren;
on la llum es confon amb la foscor
i la vida de la ment amb la mort de la matèria.
On el posseir i l'ésser i el donar-se
són el fruit generós del consentiment,
la solitud i la saviesa.

I aquest silenci, i la solitud,
que et separen del món i que de tot t'allunyen,
ara s'obren a les portes del camí
del no-res que a tot arreu arriba;
una vella complaença que comença
quan en dicta el pensament la coneixença.

XIII

Quan serà que aniré, com van els altres,
al lloc de la perfecta sincronia,
on tot és moviment i energia
i compàs temperat i delitós?

Quan serà que deixaré el cau on sóc,
on no hi ha lloc per a cap ocell que vola,
ni cap au que reposi, tota sola,
ni cap vent que remogui l'aire clos?

Quan serà? Quan podré
d'aquesta blanca companyia alliberar-me?
Quan, d'aquesta sort que m'allunya de tot,
podré allunyar-me?

Quan serà que podré, com un ocell,
volar a la casa,
reconèixer el lloc de cada cosa
i reposar en el cancell on l'au es posa?

Quin jorn serà aquell de la tornada,
l'instant resolt del reconeixement,
aquell pel qual es muda el pensament
per la clara presència de l'albada?

XIV

Tènue, la llum s'apaga, definitiva.

Dels racons surten ombres. I una lleu
humitat, una olor vella i salobrenca,
s'espargeix per les contrades i dóna
una color de mar a l'aire quiet,
entretingut entre les branques dels garrofers
on els nens juguen. Sento
les veus, amortides pel pes feixuc del capvespre
i l'espessor de l'aire que ens arriba del mar,
i d'altres tardes, com aquesta,
on torno a sotjar, de lluny,
l'arribada de l'ombra
com qui espera la tornada
d'allò que tant s'ha esperat que hauria de tornar.
La cadèrnera que cada tarda fa un revolt
pel magraner i les marjades, la sargantana
que s'escalfa al sol sobre el pedrís, el vent
que, gairebé tots els capvespres,
arriba i despena la vellíssima palmera
estremida com un adolescent.
I nosaltres que repetim, reiteratius,
el trànsit de les hores, l'esdevenir
dels moments, en una mòbil recurrència
de nosaltres mateixos
enmig de la immobilitat.
El temps és un cercle, un teatre

circular, uns cavalls que giren,
acompassats i rítmics
—com la memòria, justament—,
amb la crinera al vent,
embridats i cavalcats per nens
que es riuen de la cara de la gent
i del no-res, que no cessa de passar
per davant nostre.

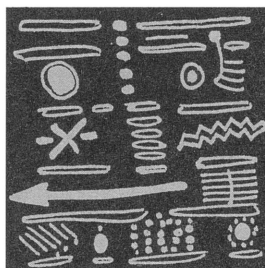
I el borinot, que fa tremolar la teranyina
i desvetlla l'aranya que dormia
al seu racó, i fa memòria en mi
d'altres vespres com aquest
on res no dormia. On tot,
eixorivint-se, obeïa a una nova voluntat,
a un creixement nou, a una ressonància
renovada —com la de l'amor i el mar
que sempre recomencen—
i on la nostra sola presència
feia reverdir el jardí emmusteït, corrupte i estantís;
restablia la cendra de les flors, la pols
dels llambrics i omplia la cisterna,
eixorca i buida.

I els camins arribaven clars, i oberts; sortien
a d'altres camins i al llit humit, fangós,
del torrent i al forn de calc, que fumejava.
Res no dormia i cada nit ens desvetllava
un murmur, un xiuxiueig mai no sentit abans,
un cruiximent de bigues, un

soroll de passes per la casa de dalt,
malendregada i closa,
i la rata traginera, altre cop, amunt i avall,
buscant el cau on amagar-se, condemnat
amh calç viva i pedra morta.
Tot, altra vegada, torna?
O és que res no ha canviat?
O ets tu, el mateix que torna, sempre?
I el borinot i la rata, la sargantana i la palmera
i la clau que grinyola al forrellat i la porta
que s'obre i deixa entrar el que havia quedat
a la nit, a la intempèrie rosada de la nit,
on cadascú troba el cau on arraulir-se.

(De *El desert*)

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»
el dia 14 de febrer de 2000

60. RAFAEL JUÁREZ. *Lo que vale una vida*
61. ANA ROSSETTI. *Poemas*
62. ANTONI VIDAL FERRANDO. *Poemes*
63. JAIME SILES. *Poemas*
64. ELOY SÁNCHEZ ROSILLO. *Poemas*
65. MEMÒRIA DE MARIA ANTÒNIA SALVÀ
66. JAUME ROSSELLÓ MIR. *Llum vol dir ombra*
67. JENARO TALENS. *Paraíso clausurado*
68. JAUME PONT. *La flor de llot*
69. DIEGO JESÚS JIMÉNEZ. *Poemas*
70. XAVIER ABRAHAM. *De matinada, baix el persistent reflex...*
71. ANTÒNIA ARBONA. *Cadència*
72. JULIO MARTÍNEZ MESANZA. *Fragmentos de Europa. 1977-1997*
73. TEOBALDO A. NORIEGA. *Ars Amandi*
74. BERNAT NADAL. *El fràgil desig*
75. ENRIQUE BADOSA. *XXIV Sonetos*
76. RAFAEL DE CÓZAR. *Poemas*
77. DIEGO DONCEL. *Poemas*
78. JESÚS MUNÁRRIZ. *Oficios varios*
79. NARCÍS COMADIRA. *Poemes*
80. SEBASTIÀ VIDAL. *Poemes*
81. ARCADIO LÓPEZ-CASANOVA. *Mester de poeta [1969-1999]*
82. VICENT BERENGUER. *Prova d'actor*
83. VICENT ALONSO. *Poemes*
84. ANTONIO PIEDRA. *Argumento de la cal*
85. OLVIDO GARCÍA VALDÉS. *Poemas*
86. JOSEP M. MARTÍNEZ ANGLÈS. *Poemes*
87. AURORA LUQUE. *Cuaderno de Mallorca*
88. LLUÍS URPINELL-I-JOVANI. *Poemes*
89. JACOBO CORTINES. *Paisaje en el tiempo*
90. XOSÉ MARÍA ÁLVAREZ CÁCCAMO. *Poemas*
91. JOSÉ MARÍA ÁLVAREZ. *Poemas*
92. FRANCESC FLORIT NIN. *Memorial dels ulls*
93. MARC GRANELL. *Selecció de Poemes*
94. ALMUDENA GUZMÁN. *Poemas*
95. MIGUEL ANXO FERNÁN-VELLO. *Poemas*
96. DOMINGO-LUIS HERNÁNDEZ. *No más que la mañana [Poemas, 1986-1999]*
97. PILAR PALLARÉS. *Poemas*

Universitat de les
Illes Balears

ISBN 84-7632-554-1

9 788476 325544

"SA
NOS
TRA"

Obra Social
i Cultural

